

“मीठे बच्चे – जसरी तिमीलाई निश्चय छ ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, उहाँ हाम्रो पिता हुनुहुन्छ, यसैगरी अरूलाई सम्झाएर निश्चय गराऊ, फेरि उनीहरूको विचार लेऊ।”

प्रश्न:- बाबाले आफ्ना बच्चाहरूसँग कुनचाहिँ कुरा सोध्नुहुन्छ, जुन अरू कसैले सोध्न सक्दैन?

उत्तर:- बाबा जब बच्चाहरूसँग मिल्नुहुन्छ, सोध्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! पहिला तिमी कहिले मिलेका थियौ? जुन बच्चाहरूले बुझेका छन्, उनीहरूले तुरुन्त भन्छन्- हो बाबा, हामी ५ हजार वर्ष पहिला हजुरसँग मिलेका थियौं। जसले बुझेका छैनन्, उनीहरू अलमलिन्छन्। यस्तो प्रश्न सोध्ने अक्कल अरू कसैलाई आउँदैन पनि। बाबाले नै तिमीलाई सारा कल्पको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ।

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूप्रति रुहानी बेहदका बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यहाँ तिमी बाबाका सामुन्ने बसेका छौ। घरबाटै यो विचारले निकलिन्छौ- हामी शिवबाबाका पासमा जाँदै छौं, जो ब्रह्माको रथमा आएर हामीलाई स्वर्गको वर्सा दिइरहनु भएको छ। हामी स्वर्गमा थियौं फेरि ८४ को चक्र लगाएर अहिले नर्कमा परेका छौं। अरू कुनै पनि सतसङ्गमा कसैको बुद्धिमा यी कुरा हुँदैनन्। तिमीलाई थाहा छ- हामी शिवबाबाको पासमा जान्छौं, जो यस रथमा आएर हामीलाई पढाउनु पनि हुन्छ। उहाँ हामी आत्माहरूलाई साथमा लैजान आउनु भएको छ। बेहदका बाबाबाट अवश्य पनि बेहदको वर्सा मिल्नु छ। यो त बाबाले सम्झाउनु भएको छ- म सर्वव्यापी छैन। सर्वव्यापी ५ विकार छन्। तिमीहरूमा पनि ५ विकार छन्, त्यसैले तिमी महान् दुःखी भएका छौ। ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, यो विचार अवश्य लेखाउनु छ। तिमी बच्चाहरूलाई त पक्का निश्चय छ, ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। बाबा सर्वोच्च पिता हुनुहुन्छ, सर्वोच्च शिक्षक हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ। बेहदका सद्गति दाता हुनुहुन्छ। उहाँ नै शान्ति दिनेवाला हुनुहुन्छ। अरू कुनै पनि ठाउँमा कसैले यो ख्याल गर्दैन- के मिल्नु छ। केवल केनरस- रामायण, गीता आदि सुन्छन्। बुद्धिमा अर्थ केही पनि छैन। पहिला हामीले परमात्मा सर्वव्यापी भन्थ्यौं। अब बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यो त झुटो हो। ठूलो ग्लानिको कुरा हो। त्यसैले यो विचार पनि धेरै जरुरी छ। आजकल जसबाट तिमी उद्घाटन आदि गराउँछौ उनीहरूले लेख्छन्- ब्रह्माकुमारीहरूले राम्रो काम गरेका छन्। धेरै राम्रो ज्ञान दिन्छन्। ईश्वरलाई प्राप्त गर्ने मार्ग बताउँछन्। यसबाट मानिसहरूको दिलमा केवल राम्रो असर पर्छ। बाँकी दुनियाँ भरमा मनुष्यले जुन ईश्वर सर्वव्यापी भन्छन् यो ठूलो भूल हो- यो विचार कसैले पनि लेखेर दिँदैनन्। ईश्वर त बाबा, शिक्षक, गुरु हुनुहुन्छ। एउटा मुख्य कुरा त यो हो। दोस्रो यो विचार चाहिन्छ- यस ज्ञानबाट हामी गीताका भगवान कृष्ण होइनन् भन्ने सम्झन्छौं। भगवान कुनै मनुष्य या देवतालाई भनिँदैन। भगवान एक हुनुहुन्छ, उहाँ बाबा हुनुहुन्छ। उहाँ बाबाबाट नै शान्ति र सुखको वर्सा मिल्छ। यस्ता प्रकारका विचार लिनु छ। अहिले तिमी जुन विचार लिन्छौ त्यो कुनै कामको लेख्दैनन्। हो, यति लेख्छन्- यहाँ शिक्षा राम्रो दिन्छन्। बाँकी मुख्य कुरा जसबाट तिमी विजय हुनु छ त्यो लेखाऊ- यी ब्रह्माकुमारीहरू ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भन्ने कुरा सत्य भन्छन्। उहाँ त पिता हुनुहुन्छ, उहाँ नै गीताका भगवान हुनुहुन्छ। बाबा आएर भक्तिमार्गबाट छुटाएर ज्ञान दिनुहुन्छ। यो विचार पनि जरुरी छ- पतित-पावनी पानीको गर्गो होइन, एक बाबा हुनुहुन्छ। यस्ता प्रकारका विचार जब लेख्नु तब तिमी विजय हुन्छ। अहिले समय बाँकी छ। अहिले जुन तिमी सेवा चल्छ, यति खर्च हुन्छ, यो त तिमी बच्चाहरू नै एक-अर्कोलाई मदत गर्छौं। बाहिरकालाई त केही पनि थाहा छैन। तिमीले नै आफ्नो तन-मन-धनले खर्च गरेर आफ्नै लागि राजधानी स्थापना गर्छौं। जसले गर्नेछ, उसले पाउने छ। जसले गर्दैनन् उनीहरूले पाउने पनि छैनन्। कल्प-कल्प तिमीले नै गर्छौं। तिमी नै निश्चयबुद्धि हुन्छौं। तिमीले सम्झन्छौ- बाबा, पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, गीताको ज्ञान पनि यथार्थ रीतिले सुनाउनु हुन्छ। सुन्न त भक्तिमार्गमा गीता सुन्दै आयौ तर राज्य कहाँ प्राप्त गर्यौ र! ईश्वरीय मतबाट बदलिएर आसुरी मत भयो। चरित्र बिग्रिदै पतित बन्यौ। कुम्भको मेलामा कति मनुष्य करोडौंको अन्दाजमा जान्छन्। जहाँ-जहाँ पानी देख्छन्, त्यहाँ जान्छन्। सम्झन्छन् पानीबाटै पावन बन्छौं। अब पानी त जतासुकै नदीहरूबाट आइरहन्छ। के यीबाट कोही पावन बन्न सक्छ र! के पानीमा स्नान गर्नाले हामी पतितबाट पावन बनेर देवता बन्छौं? अहिले तिमीले सम्झन्छौ- कोही पनि पावन बन्न सक्दैन। यो हो भूल। त्यसैले यी तीन कुरामा विचार लिनुपर्छ। अहिले केवल भन्छन्- संस्था राम्रो छ। त्यसैले धेरैको भित्र जुन भान्ति भरिएको छ- ब्रह्माकुमारीहरूमा जादू छ, भगाउँछन्- ती विचार दूर हुन्छन् किनकि

आवाज त धेरै फैलिएको छ नि। यिनलाई १६१०८ रानी चाहिन्छ जसमध्ये ४०० मिलिसकेको छ भन्ने आवाज बेलायतसम्म गएको थियो किनकि त्यस समयमा सतसङ्गमा ४०० आउँथे। धेरैले विरोध गरे, धर्ना आदि पनि गर्थे, तर बाबाको अगाडि त कसैको केही चल्न सक्दैन। सबैले भन्थे— यो जादूगर कहाँबाट आयो? फेरि आश्चर्य हेर, बाबा त कराँचीमा थिए। आफैं सारा समूह आपसमा मिलेर भागेर आयो। कसैलाई थाहा भएन हाम्रो घरबाट कसरी भागे। यतिका सबै कहाँ रहन्छौं, यो पनि ख्याल गरेनन्। फेरि तुरुन्तै बङ्गला लिए। त्यसैले जादू जस्तै भयो नि। अहिले पनि भनिरहन्छन्— यी जादूगरनी हुन्। ब्रह्माकुमारीहरूको पासमा गयौं भने फेरि फर्कने छैनौं। यिनले स्त्री-पुरुषलाई भाइ-बहिनी बनाउँछन् फेरि कति त आउँदै आउँदैनन्। अहिले तिम्रो प्रदर्शनी आदि देखेर ती जुन कुरा बुद्धिमा बसेका छन्, ती दूर हुन्छन्। बाँकी बाबाले जुन विचार चाहनुहुन्छ त्यो कसैले लेख्दैनन्। बाबालाई त्यो विचार चाहिन्छ। गीताका भगवान कृष्ण होइनन् भन्ने लेख्नु। सारा दुनियाँले सम्झन्छ— कृष्ण भगवानुवाच। तर कृष्णले त पूरा ८४ जन्म लिन्छन्। शिवबाबा हुनुहुन्छ पुनर्जन्म रहित। त्यसैले यसमा धेरैको विचार चाहिन्छ। गीता सुन्नेवाला त अनगिन्ती छन् फेरि देख्छन्— यो त अखबारमा पनि निकलेको छ गीताका भगवान परमपिता शिव हुनुहुन्छ। उहाँ नै बाबा, शिक्षक, सद्गति दाता हुनुहुन्छ। शान्ति र सुखको वर्सा केवल उहाँबाटै मिल्छ। बाँकी अहिले तिम्रो मेहनत गर्छौं, उद्घाटन गराउँछौं, केवल मानिसहरूका भ्रान्तिहरू दूर हुन्छन्, ज्ञान राम्रो मिल्छ भन्छन्। बाँकी बाबाले जसरी भन्नुहुन्छ— त्यो विचार लेख्नु। मुख्य विचार यो हो। बाँकी केवल विचार दिन्छन्— यो संस्था राम्रो छ। यसबाट के हुन्छ। हो, पछि गएर जब विनाश र स्थापना नजिक हुन्छ, त्यतिबेला तिम्रीलाई यो विचार पनि मिल्छ। बुझेर लैख्छन्। अहिले तिम्रो पासमा आउन त थालेका छन् नि। अहिले तिम्रीलाई ज्ञान मिलेको छ— एक पिताका सन्तान हामी सबै भाइ-भाइ हौं। यो जो कोहीलाई पनि सम्झाउन त धेरै सहज छ। सबै आत्माहरूका पिता एक सुप्रीम बाबा हुनुहुन्छ। उहाँबाट अवश्य सुप्रीम बेहदको पद पनि मिल्नुपर्छ। त्यो ५ हजार वर्ष पहिला तिम्रीलाई मिलेको थियो। उनीहरू कलियुगको आयु लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्। तिम्री ५ हजार वर्ष भन्छौं, कति फरक छ।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ— ५ हजार वर्ष पहिला विश्वमा शान्ति थियो। यो लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने खडा छ। यिनको राज्यमा विश्वमा शान्ति थियो। यो राजधानी हामी फेरि स्थापना गरिरहेका छौं। सारा विश्वमा सुख-शान्ति थियो। कुनै दुःखको नाम थिएन। अहिले त अपार दुःख छ। हामी आफ्नै तन-मन-धनले गुप्त रीतिले यो सुख-शान्तिको राज्य स्थापना गरिरहेका छौं। बाबा पनि गुप्त हुनुहुन्छ, ज्ञान पनि गुप्त छ, तिम्रो पुरुषार्थ पनि गुप्त छ, त्यसैले बाबा गीत-कविता आदि पनि मन पराउनुहुन्छ। त्यो हो भक्तिमार्ग। यहाँ त चुप रहनु छ, शान्तिसँग हिँड्दा-डुल्दा बाबालाई याद गर्नु छ र सृष्टिचक्र बुद्धिमा फिराउनु छ। अहिले हाम्रो यो पुरानो दुनियाँमा अन्तिम जन्म हो। फेरि हामीले नयाँ दुनियाँमा पहिलो जन्म लिन्छौं। आत्मा पवित्र अवश्य हुनुपर्छ। अहिले त सबै आत्माहरू पतित छन्। तिम्रीले आत्मालाई पवित्र बनाउनको लागि बाबासँग योग लगाउँछौं। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! देह सहित देहका सबै सम्बन्ध छोड। बाबाले नयाँ दुनियाँ तयार गर्दै हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गरौं भने तिम्रा पाप काटिन्छन्। अरे, बाबा जसले तिम्रीलाई विश्वको बादशाही दिनुहुन्छ, यस्ता बाबालाई तिम्री कसरी भुल्छौं! उहाँ भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! यो अन्तिम जन्म केवल पवित्र बने। अब यस मृत्युलोकको विनाश सामुन्ने खडा छ। यो विनाश पनि ५ हजार वर्ष पहिला ठीक यसरी नै भएको थियो। यो त स्मृतिमा आउँछ नि। आफ्नो राज्य थियो त्यतिबेला दोस्रो कुनै धर्म थिएन। बाबाको पासमा जो आउँछन् उनीहरूसँग सोध्छु— पहिला कहिले मिलेका थियौं? जसले बुझेका हुन्छन् उनीहरूले तुरुन्तै भन्छन्— ५ हजार वर्ष पहिला। कोही नयाँ आउँछन् भने अलमलिन्छन्। बाबाले सम्झनुहुन्छ— ब्राह्मणीले सम्झाएका छैनन्। फेरि भन्छु— सोच, अनि स्मृतिमा आउँछ। यो कुरा अरु कसैले सोध्न सक्दैन। सोध्ने अक्कल नै आउने छैन। उनीहरूले के जान्ने यी कुरा। पछि गएर जुन यस कुलका हुन्छन्, तिम्रो पासमा धेरै आएर सुन्छन्। दुनियाँ बदलिनु त अवश्य छ। चक्रको रहुस्य त सम्झाइदिनुभएको छ। अब नयाँ दुनियाँमा जानु छ। यस पुरानो दुनियाँलाई भुल। पिताले नयाँ भवन बनाउँछन् भने बुद्धि त्यसमा जान्छ। पुरानो भवनमा फेरि ममत्व रहँदैन। यो फेरि हो बेहदको कुरा। बाबाले नयाँ दुनियाँ स्वर्ग स्थापना गरिरहनु भएको छ। त्यसैले यस पुरानो दुनियाँलाई देखेर पनि नदेख। ममत्व नयाँ दुनियाँमा रहोस्। यस पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य। उनीहरू त हठयोगले हृदको संन्यास गरेर जंगलमा गएर बस्छन्। तिम्रो त हो सारा दुनियाँबाट वैराग्य, यसमा त अथाह दुःख छ। नयाँ सतयुगी दुनियाँमा अपार सुख छ, त्यसैले अवश्य त्यसलाई याद गर्छौं। यहाँ सबै दुःख दिनेवाला छन्। माता-पिता सबैले विकारमा फँसाइदिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो, यसलाई जित्नाले नै तिम्री जगतजित बन्छौ। यो राजयोग बाबाले सिकाउनुहुन्छ, जसबाट हामीले यो पद पाउँछौं। भन, हामीलाई

सपनामा भगवानले भन्नुहुन्छ- पावन बन्यौ भने स्वर्गको राजाई मिल्छ। त्यसैले मैले एक जन्म अपवित्र बनेर आफ्नो राजाई किन गुमाउने! यस पवित्रताको कुरामा नै झगडा हुन्छ। द्रौपदीले पनि पुकारेकी थिइन्- यस दुःशासनले मलाई नंगन गर्छ भनेर। द्रौपदीलाई कृष्णले २१ साडी दिएको खेल पनि देखाउँछन्। अब बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- कति दुर्गति भएको छ। अपार दुःख छ नि। सतयुगमा अपार सुख थियो। अब म आएको छु- अनेक अधर्मको विनाश र एक सत्य धर्मको स्थापना गर्नको लागि। तिमीलाई राज्य-भाग्य दिएर वानप्रस्थमा जान्छु। आधाकल्प फेरि मेरो आवश्यकता नै रहने छैन। तिमीले कहिल्यै याद पनि गर्ने छैनौ। त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- तिमी लागि जुन सबैको मनमा उल्टो प्रकम्पन छ त्यो निकलेर ठीक हुँदैछ। बाँकी ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्न भन्ने विचार लेखाउनु नै मुख्य कुरा हो। उहाँले त आएर राजयोग सिकाउनु भएको छ। पतित-पावन पनि बाबा हुनुहुन्छ। पानीका नदीहरूले कहाँ पावन बनाउन सक्छन् र! पानी त सबै ठाउँमा हुन्छ। अब बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। देह सहित देहका सबै सम्बन्ध छोड। आत्माले नै एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। उनीहरूले फेरि भनिदिन्छन् आत्मा निर्लेप छ। आत्मा नै परमात्मा यी भक्तिमार्गका कुरा हुन्। बच्चाहरू भन्छन्- बाबा, याद कसरी गर्ने? अरे, आफूलाई आत्मा त सम्झन्छौ नि। आत्मा कति सानो बिन्दु छ, त्यस्तै उसको पिता पनि यति नै सानो हुनुपर्छ। उहाँ पुनर्जन्ममा आउनुहुन्न। यो बुद्धिमा ज्ञान छ। बाबा याद किन आउँदैनन्? हिँडा-डुल्दा बाबालाई याद गर। ठिकै छ, बाबाको ठूलो रूप नै सम्झ। तर याद एकलाई नै गर त सही, अनि तिमी पाप काटिन्छ। अरु त केही उपाय छैन। जो सम्झन्छ उनीहरूले भन्छन्- बाबा हामी हजुरको यादले पावन बनेर पावन दुनियाँ, विश्वको मालिक बन्छौ, त्यसैले हामीले किन याद नगर्ने? एक-अर्कालाई पनि याद दिलायौं भने पाप काटिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) जसरी बाबा र ज्ञान गुप्त छ, यसैगरी पुरुषार्थ पनि गुप्त गर्नु छ। गीत-कविता आदिको सट्टा चुप रहनु राम्रो हुन्छ। शान्तिमा, हिँडा-डुल्दा बाबालाई याद गर्नु छ।

२) पुरानो दुनियाँ परिवर्तन भइरहेको छ, त्यसैले यसबाट ममत्व निकालिदिनु छ। यसलाई देखेर पनि हेर्नु छैन। बुद्धि नयाँ दुनियाँमा लगाउनु छ।

वरदान:- सर्व पदार्थहरूको आसक्तिबाट न्यारा अनासक्त, प्रकृतिजित भव यदि कुनै पनि पदार्थले कर्मेन्द्रियलाई विचलित गर्छ अर्थात् आसक्तिको भाव उत्पन्न हुन्छ भने न्यारा बन्न सक्दैनौ। इच्छाहरू नै आसक्तिको रूप हो। कतिले भन्छन् इच्छा छैन तर अच्छा (राम्रो) लाग्छ। यो पनि सूक्ष्म आसक्ति हो। यसको महीन रूपले चेकिंग गर। कतै यी पदार्थ अर्थात् अल्पकाल सुखका साधनहरूले आकर्षित त गर्दैनन्? यी पदार्थहरू प्रकृतिका साधन हुन्, जब यिनीहरूबाट अनासक्त अर्थात् न्यारा बन्छौ तब प्रकृतिजित बन्छौ।

स्लोगन:- मेरो-मेरोको झमेलालाई छोडेर बेहदमा जाऊ, तब भनिन्छ विश्व कल्याणकारी।